Dotterbloemen

door e. e. v. d. voo, woerden

Op 14 September 1949 vond ik aan de Noordoever van de Kromwijkse wetering bij Woerden een pol dotterbloemen, een week daarna was het aantal bloemen van vier tot elf gestegen en bloeide een honderd meter verder een pol met drie bloemen. Op 23 September was de arbeider met het „sloten schieten" mij te vlug af. Kleine teleurstelling, zoals er tegenwoordig zo vele zijn als je dagelijks in het landschap rondkijkt. Gelukkig vond ik de volgende dag een dotterbloem, waarvan 5 bloemen reeds uitgebloeid waren, aan de Zuidrand van het parkbos. Die liep tenminste geen gevaar! Zij hield het uit tot 17 December, maakte nachtvorsten mee, hing er dan een dag slap bij, maar richtte zich weer op en zette ook vruchten. Veel moois was het tenslotte niet meer, maar ja wie een daagje ouder wordt, raakt ook de fleur kwijt. Begin October wist ik langs de Kromwijkse wetering, langs de Linschoterkade, aan de Zuid-, West- en Oostrand van het Linschoterbos in totaal zes pollen met enkele bloemen en nu begon de spanning: hoe lang zullen zij het uithouden?

Op 3 November was er een, die al twee weken met 6 tot 7 bloemen straalde en flinke bloemen ook, alleen het loof wat minder dan in het voorjaar. Half November bloeide er bovendien nog een pol aan de Noordwestrand van het bos met zes mooie bloemen. Bij vorst hing alles slap, tot zelfs onder water in het ijs, maar geen nood: zij richtten zich weer op.

Eentonig verhaal? Je moet het meemaken, dan wordt het nog boeiend ook. Welke plant zou Oud en Nieuw met mij vieren? Welnu op 28 November vond ik aan de Zuidwestrand een pol met twee bloemen en twee knoppen en hoewel op 19 December de oudere pollen uitgevroren of uitgebloeid waren, hield dit late exemplaar het uit. Is het niet een beetje erg om die oude dame op deze leeftijd te beschrijven? Twee stelen, een door de nachtvorst grauw geworden blad, een paar kleine driehoekige blaadjes, één bloem en een paar knoppen. Ik maakte er een foto van.

En nu ontving dat sprankje leven op 12 Januari de koestering van het zonnetje en zij opende heel langzaam, schuchter twee knoppen. Bloemen! De bosarbeider, zijn vrouw, kinderen gingen kijken en elke dag bij het kopje koffie: „hoe is het met *de* bloem?"

Maar nu is het dan toch gebeurd. Twee bloemen in het ijs gevat, twee gele glansjes.

Dat was 19 Januari 1950.

Wandeling op kerstmorgen

door l. c. nanninga, amsterdam

Nee, echt Kerstweer was het zeker niet op die ochtend van de 25ste December 1949. Een tamelijk dikke mist, hier en daar overgaande in een miezerig motregentje deed de buitenwereld er weinig aanlokkelijk uitzien, terwijl een behoorlijk krachtige Z.W. wind nu ook niet bepaald meehielp de aantrekkelijkheid te verhogen.

Na een korte aarzeling besluit ik toch maar mijn voorgenomen wandeling langs „De Nieuwe Meer" te maken en om ongeveer halfelf ben ik met mijn hondje op stap naar het beoogde doel.